

La frustrada tafanera

Sortí de l'habitació, ja vestida, i recorregué el passadís, que encara dormia en la penombra. Caminà pel menjador amb un destí rutinari, la finestra. Apujà les persianes i enretirà les cortines. Llavors la càlida i cegadora llum del Sol matiner la sorprengué. Ella, com a acte reflex arrufà el nas i tancà els ulls, però, instants després, quan notà l'escalfor plaent que ell irradiava els tornà a obrir amb lentitud. Entreobrí la finestra corredissa, es recolzà sobre el vidre, encara fred per la gelor de la nit, i començà a observar el carrer. Estava silenciós, però de tant en tant se sentia la cridòria infantil de dos nens jugant i l'esquitx de l'aigua d'una piscina. Era diumenge i els nens matinaven per gaudir del temps de lleure.

Els veïns estaven al jardí, asseguts, un sobre l'altre, en una butaca de fusta. Els veia des d'allà. Abraçats, xerraven amb cara d'enamorats. Ella reia de manera estrambòtica i exagerada, semblava fer-se notar. I ho aconseguia perquè cada cop que la seva rialla sorollosa sonava, ell s'incorporava per besar-la. "Què deu veure en aquesta joveneta? Què deuen veure en les joves d'avui dia?", es preguntà amb cara de fastig i incomprensió. Llavors se la mirà més fixament. Anava amb banyador i lluïa un cos bronzejat, tot i que encara no havien arribat les vacances d'estiu. Era alta i prima i no parava de sacsejar amb les mans la seva melena rossa. Tot i ser un

diumenge al matí i estar al jardí de casa seva, ja portava els ulls perfilats. Se'ls pintava tots negres i suposà que ho feia per destacar la seva mirada color blau marí. Dolça i agradable com un dia de platja a la llum del Sol, prop del mar calmat. “Bé, se la pot considerar maca, però tampoc és res de l’altre món. Segur que jo era molt més seductora a la seva edat!” reflexionà mentre dibuixava un somriure insinuant i la seva mirada es perdia en el no-res. Recordava la seva joventut. Aquella que fou tan apassionada i deliciosa; semblant al sabor d’una llaminadura, però amb un toc excitant i poc infantil que li donava un matís de bogeria. I anava buscant en els seus records ben classificats on es trobà a ella mateixa uns cinquanta anys més jove, amb el cabell llarg fins als malucs i el cos més estilitzat; a ella amb una ment plena de somnis. Somnis d’amor, desitjos de futur. Aquells que ella pensava que compliria. I així ho avisava: amb una mirada penetrant i un somriú seductor que deixava entendre que ella es menjaria el món. Mirant-t’ho bé, s’assemblava a aquella jove que jeia sobre el noi de cabell moreno i ulls clars. El mateix posat i la mateixa mirada, saturada de desig i ambició. Potser aquell noi era el seu Marcus. Era ben maco i semblava espavilat. S’assemblava al seu xicot de la universitat; aquell que l’havia acompanyat al llarg de la seva aventura despreocupada; el mateix que jeia al sofà, en aquells instants, just rere d’ella; aquell que llegia el diari amb les ulleres col·locades sobre el nas i que encara no li havia desitjat un bon matí. De sobte sentí pena per aquella jove, ja que la veié com a ella mateixa

anys abans, plena de vitalitat i convençuda de poder cursar una vida vital i gratificant. “Però tot s’acaba...”pensà, decebuda. I tot d’una, s’adonà que s’ho deia a ella mateixa. A aquella vella de seixanta anys llargs, que recolzada sobre el vidre ja calent, tafanejava la vida dels altres amb gran gosadia i interès; aquella que convertia les seves pròpies frustracions en les de qualsevol que l’envoltava, senzillament per calmar el seu plor amb absència de soroll. Aquell gemec sord que de manera subtil la turmentava cada dia i l’obligava a acostar-se a la finestra.